

## **Acolliment dels divorciats (IV)**

Aquest acompanyament pastoral a favor dels divorciats en nova unió civil portarà a parlar del “fracàs matrimonial”, dels sofriments, del “refer la vida”, etc... És possible que emergeixi la crisi de la nova relació, el reconeixement de l’egocentrisme i les infidelitats que han fet fracassar sempre les relacions. Els pastors, si les condicions ho permeten, no han de deixar de lluitar mai per refer la vida conjugal canònica.

Si, però, la nova relació civil és estable, amb fills, si el matrimoni mai va funcionar, és possible descobrir indicis de possible nul·litat matrimonial. Massa sovint, el matrimoni canònic es va contreure en un temps d’immaduresa i l’experiència adquirida ha ensenyat realment que vol dir estimar. La nova unió reuneix més perfectament els elements propis del matrimoni que el que fou contret sacramentalment. Molt més sovint del que pensem els matrimonis fracassats mai van existir, és a dir, són nuls. De fet, el gran creixement de nul·litats canòniques del nostre tribunal eclesiàstic s’explica perquè l’evangelització ha aprofitat allunyats en situació “imperfecta” que han començat un acompanyament com el que proposa el Papa.

La nul·litat canònica no és un “divorci”, no és cosa de rics i famosos, és la recerca de la veritat per arribar a viure a ple la vida cristiana, és descobrir que mai he estat casat i precisament per això “allò” no va funcionar.

*Cuando las circunstancias concretas de una pareja lo hagan factible, especialmente cuando ambos sean cristianos con un camino de fe, se puede proponer el empeño de vivir en continencia. Amoris laetitia no ignora las dificultades de esta opción (cf. nota 329) y deja abierta la posibilidad de acceder al sacramento de la Reconciliación cuando se falle en ese propósito (cf. nota 364, según la enseñanza de san Juan Pablo II al Cardenal W. Baum, del 22/03/1996).*

Enmig d’aquest acompanyament, és possible que aparegui un gran desig d’accedir als sagraments. Des de fa anys, la doctrina afirma que els batejats divorciats i units civilment en nova unió que no poden separar-se per causa

dels fills nascuts d'aquesta unió, si viuen en continència sexual, poden accedir al sagrament de la confessió i de l'eucaristia.

Malgrat moltes persones consideren impossible aquest camí, aquelles parelles que han rebut el do de la conversió poden rebre aquesta gràcia de viure com a germans tot i estimar-se com a esposos. Més fàcil és que es produeixi si han descobert subjectivament la nul·litat del matrimoni canònic, estan en procés de declaració de nul·litat i en espera confiada de celebrar el matrimoni en veritat.

No deixa de ser un camí penitencial per a aquells que reconeixen que no han fet prou bé les coses fins ara. A més, no és un camí exempt de misericòrdia i de comprensió per als que, volent-lo de veritat, a voltes puguin defallir en el seu propòsit. Animo als pastors a no deixar de fer aquesta proposta quan reconeguim gràcies espirituals per a comprendre-la i gran desig de reconciliar-se amb Déu i de rebre l'eucaristia.

No ens estranyem, doncs, si una persona que conviu amb algú que no és el seu marit o la seva muller i que fins ara no combregava, comenci a fer-ho. Com diu el Papa: “els pastors, que proposen als fidels l'ideal ple de l'Evangeli i la doctrina de l'Església, han d'ajudar-los també a assumir la lògica de la compassió amb els fràgils i a evitar persecucions o judicis massa durs o impacients” (AL 308). Confiem en els pastors que, fidels a *Amoris Laetitia*, renunciïn “a buscar aquests coberts personals o comunitaris que ens permeten mantenir-nos a distància del nus de la tempesta humana” i entren “en contacte amb l'existència concreta dels altres” per ajudar-los a viure en veritat pas a pas (AL 308).